

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 20.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874855408/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

den Side, der vendte ud til Landevejen, Hovedgardens Fortsættelse, indtoges af Køkken, Soveværelse og Tjenestefolkenes Kamre (hun havde beholdt Hans Peter og en af sine lidligere Piger), medens Havestue, Dagligstue og Spisestue vendte ud til en smuk Have, langs Udkanten af hvilken der gik en Spadseresti. Denne løb til venstre lidt opad, til den naæde den hvide Kirkegaardsmur, og førte til en Indgangsdør. Ad denne Sti saa' Hans Peter og Pigen Ane, der stod i Haven, bemeldte Frøkenens lange Skikkelse komme anstigende, rask aabne Havelaagen, løfte sin lille krumme Næse, under hvilken der groede en ret frodig graa Moustache, hvorpaa hun spurgte med fyndig Appel:

— Fruen er inde — ikke?

— Jo, det er hun kanske nok, sagde Ane tvært; Frøkenen gjorde aabenbart ikke noget sympatetisk Indtryk paa hende, saa lidt som paa Hans Peter, der, efter at hun var traadt ind i Huset, brummede:

— Det var da en fæl Kaptajn den.

— Det er noget Vrævl, Du siger, sagde Ane, som ikke forstod ham.

— Det var da et ledt Ovenskæg, hun har, sagde Hans Peter for at motivere sin Udtalelse, hendes „Ange“) hænger og bævrer i det.

— Ja, det gjorde den sgu ogsaa, sagde Ane, i sit Sind indrømmende, at Hans Peter havde Ret i sin Bemærkning.

— Se, nu kysser hun Fruen, sagde han — han kunde se det gennem Havestuevinduet — det er da den Slags Kys, man kan fornemme, ligesom man kan smage Skraakys.

— Aa, Du har altid saa meget Sludder, svarede Ane, men Latteren gennembrød dog Tværheden med et kort Grynt.

Hans Peter havde set rigtig, Adelaïde von Sperling, som Frøkenen gerne skrev sig, fløj om Halsen paa Cecilie. Hun var altid forpustet paa Grund af sin hurtige Tale, der ikke lød ulig en Storles Kuebren. Efter nogle Aa—ja puh — jeg har gaaet saa rasende stærkt, fik hun Snakkeøjlet sat i Gang, og nu gik det i Symaskinetakt:

Ja nu kunde jeg ikke holde mig længere, kære, søde, lille Fru Staal. Jeg maatte, ved Gud, hen til Dem. Aa jeg glemmer aldrig den mageløse Dag, vi var sammen paa det dejlige Skovbygaard hos Baronens. Crème de la crème, som man siger — naa —

*) Bortføndtale af „Aande“.